

निळ्या दरवाज्या मागे राघव ची घालमेल सुरु होती. त्याच्या आई वडलांनी त्याच्या मागे लग्न कर असा धोशा लावला होता. राघवला समजत नव्हते कि कसे सांगावे त्यांना कि त्याला लग्न करण्यात interest नाही म्हणून. त्याचा लहानपणापासूनचा मित्र संकेतचे लग्न झाल्यापासून आई रोज मुली बघत होती आणि तो सगळ्या मुलींना नकार देत होता.

तिने निळ्या दरवाज्याची चौकट ओलांडली आणि राघव ला हाक मारली. राघव लगबगीने पुढे झाला आणि म्हणाला कि बरे झाले आलीस मला तुझ्याशी महत्वाचे बोलायचंय.

राघवने गरम कॉफी करून आणली, खरे तर राघव चे घर म्हणजे तिला तिचे हक्काचे माहेर वाटायचे, जणू आपण आपल्या लहान भावाकडे आलोय, राघव आपल्याच विचारात होता. राघव बोलू लागला, हे बघ, तुला माहितच असेल कि माझ्या घरचे माझ्या लग्नासाठी माझ्या किती मागे लागलेत. ती म्हणाली हो, मी सुद्धा तुला सुचवल्या कि कितीतरी मुली. राघव म्हणाला कि जरा ऐक, मला मुलींमध्ये इंटरेस्ट नाहीये. तिच्या डोक्यावरून गेले कि नक्की तो काय म्हणतोय ते.

राघवने स्पष्ट करून सांगितले तेव्हा तिच्या लक्षात आले कि राघव ला कोणत्याच मुलीमध्ये इंटरेस्ट नाहीये आणि त्याला मुलांमध्येच इंटरेस्ट आहे.

आता तिला कळले कि लग्नाची गोष्ट काढल्यावर राघव ची चिडचिड का होत असे. ती राघव ला महान्नी अरे पण तुला लहान बहिणी आहेत दोन , त्यांचा विचार केलायस का तू? आपल्या भारतात अजून हे सगळे मान्य नाहीये. त्यावर राघव तिला म्हणला कि हो, मी सगळा विचार केलाय. मी त्यांची लग्न होईपर्यंत लग्न करायचे नाही असे सांगितले आणि त्यांना खरे कारण सुद्धा सांगितले तर त्यांनी मला आजपासून तू आमचा मुलगा नाही म्हणून सांगितले आणि मी माझे घरच सोडले. मला आता आईवडीलच नाहीत असे म्हणून राघव ढसाढसा रडायला लागला.

ती विचारातच पडली प्रत्येक बंद दारामागची कैफियत विचारात घेतल्यावर, 'जमी सर्व सुखी असा कोण आहे' या ओळींचा तिला अर्थ पटला.

तिने राघव ला शांत केले आणि म्हणली कि तुला माझी काय मदत हवेय. त्यावर राघवम्हणला कि मदत अशी काही नकोय फक्त माझ्या बाजूने उभी राहा. त्यावर तिने राघव ला शांत केले आणि अरे माझ्या लहान भावासारखा आहेस तू, मी तुझ्या पाठीशी आहेच काही झाले तरी अशी खात्री पटवली. तिला खरे बरे वाटले जगात कोनलैतरि तिच्या आधाराची गरज होती तर, तिला वाटायचे कि हीच आपली आधार मागत फिरते सगळीकडे.

तिला राघव कडे बघून खरच वाईट वाटले, सोन्यासारळ मुलगा पण आज स्वताच्या आईवडलांशी तोंड उघडून बोलू शकत नव्हता. तिने ठरवले कि उद्या आपल्यालाला मुले झाली कि आपण त्यांच्यावर काही म्हणजे काही निर्णय लादायचे नाही.

असा विचार आला तिच्या मनात आणि आता तिला वेध लागले सुहास च्या घरचे, बकुळीचा हार घातलेला सुहास चा फोटो आणि त्याची थकलेली म्हतारी आई तिला दिसायला लागले. आणि तिच्या डोक्यात एक युक्ती आली. तशी राघव ला ती म्हणाली चल, घर आणि घरची माणसे नाहीत म्हणतोस न तू, चल

माझ्याबरोबर आणि बघता बघता राघव ला घेऊन ती सुहास च्या घरी पोचली. सुहास ची आई आज तिला आणि तिच्याबरोबर अजून एक जणू सुहास सारखा अजून एक मुलगा पाहून, कोण ग हा असे विचारत उठली.